

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 006378 12 Кж 4
Бања Лука, 18.12.2012. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Драгомира Миљевића, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића и Горане Микеш, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптужених Д. С., С. Т., В. Р., К. М., А. Д., А. Х., С. Д. и Д. В., због кривичног дјела неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног тужиоца у Бањој Луци и бранилаца оптужених, изјављеним на пресуду Окружног суда у Бањој Луци бр. 11 0 К 006378 11 К од 18.6.2012. године, у сједници вијећа одржаној дана 18.12.2012. године у присуству републичког тужиоца Бранке Милошевић, оптужених Д. С., С. Т., К. М., А. Х., С. Д. и Д. В. и њихових бранилаца, донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног тужиоца у Бањој Луци и бранилаца оптужених Д. С. и С. Т., а дјелимично уважавају жалбе бранилаца оптужених В. Р., К. М., А. Д., С. Д. и Д. В. и преначава у одлуци о казни пресуда Окружног суда у Бањој Луци бр. 11 0 К 006378 11 К од 18.6.2012. године тако што се за кривично дјело неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 1. Кривичног закона Републике Српске, за које су оглашени кривим том пресудом, примјеном члана 28., 37., 38. и 39. истог закона осуђују: оптужени К. М. на казну затвора у трајању од једне године и шест мјесеци, а оптужени В. Р., А. Д., С. Д. и Д. В. на казне затвора у трајању од по једне године, у које се оптуженим К. М., В. Р. и А. Д., на основу члана 44. став 1. истог закона урачунава вријеме проведено у притвору од 21.02.2011. до 16.5.2011. године.

У преосталом дијелу првостепена пресуда остаје неизмијењена.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци бр. 11 0 К 006378 11 К од 18.6.2012. године оглашени су кривим због кривичног дјела неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и осуђени на казне затвора оптужени: Д. С. у трајању од 3 године и 6 мјесеци, С. Т. и К. М. од по 3 године,

В. Р. и Д. В. од по 2 године и 6 мјесеци, А. Д. и С. Д. од по 2 године, у које је урачунато вријеме проведено у притвору, одузети предмети кривичног дјела и оптужени обавезани на плаћање трошкова кривичног поступка.

Насупрот томе оптужени А. Х. је ослобођен од оптужбе да је починио кривично дјело неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, а трошкови кривичног поступка су пали на терет буџетских средстава.

Против ове пресуде благовремено су изјавили жалбе окружни тужилац у Бањој Луци и браниоци оптужених.

Окружни тужилац пресуду у осуђујућем дијелу побија због погрешно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, а у ослобађајућем дијелу због погрешно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, са приједлогом да се жалба уважи, првостепена пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно суђење.

Бранилац оптуженог Д. С., адвокат Н. Б. из Б. Л., пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или да се пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно суђење. У одговору на жалбу тужиоца предложио је да се та жалба одбије као неоснована. Код изјављене жалбе и датог одговора остао је на сједници вијећа, а што је подржао и оптужени.

Браниоци оптуженог С. Т., адвокати Ј. Ј. и Ј. И. из Б. Л., пресуду побијају због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о казни и трошковима кривичног поступка, са приједлогом да се жалба уважи, пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или, ако другостепени суд у радњама оптуженог утврди обиљежја кривичног дјела из члана 224. став 1 КЗ РС, оптуженом изрекне условну осуду или да се пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно суђење или да се отвори претрес пред овим судом. У одговору на жалбу тужиоца предложиле су да се та жалба одбије као неоснована. Бранилац Ј. Ј. остала је код ове жалбе и одговора на жалбу и на сједници вијећа, а то је подржао и оптужени.

Бранилац оптуженог В. Р., адвокат Б. Г. из Б. Л., пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о казни и одлуке о трошковима кривичног поступка, са приједлогом да се жалба уважи, пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да се оптужени ослободи од оптужбе. У одговору на жалбу тужиоца предложио је да се та жалба одбије. Код изјављене жалбе и датог одговора остао је и на сједници вијећа.

Бранилац оптужених К. М. и С. Д., адвокат Ј. П. из Б. Л., жалбама пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о казни и одлуке о трошковима

кривичног поступка, са приједлогом да се жалба уважи, пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно суђење или за оптуженог Д. преиначи и оптуженом изрекне мања казна и да се оптужени ослободе од накнаде трошкова за браниоца који им је постављен због сиромашног стања. У свом одговору на жалбу тужиоца предложио је да се та жалба одбије, а жалбе браниоца уваже. Код изјављених жалби и датог одговора на жалбу тужиоца остао је на сједници вијећа бранилац оптужених Б. Г., а оптужени су његово излагање подржали.

Бранилац оптуженог А. Д., адвокат Љ. Б.-П. из Б. Л., пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са приједлогом да се жалба уважи, пресуда укине или преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или да му се изрекне условна осуда и њом утврди мања казна. У одговору на жалбу тужиоца предложила је да се та жалба одбије као неоснована. Код жалбе и датог одговора остала је и на сједници вијећа.

Бранилац оптуженог Д. В., адвокат Г. Ј. из Б. Л., пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, одлуке о казни и одлуке о одузимању предмета, са приједлогом да се жалба уважи, пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или да се, ако другостепени суд у радњама оптуженог утврди обиљежја кривичног дјела из члана 224. став 1. КЗ РС, изрекне условна осуда или васпитна мјера или да се пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно суђење. У одговору на жалбу тужиоца предложио је да се та жалба одбије као неоснована. Код жалбе и одговора на жалбу остао је на сједници вијећа, а то је подржао и оптужени.

Бранилац оптуженог А. Х., адвокат Ј. Р. из Б. Л., у писменом одговору на жалбу тужиоца, код кога је остао и на сједници вијећа, предложио је да се жалба одбије и побијана пресуда потврди, а то је подржао и оптужени.

Републички тужилац је на сједници вијећа предложио да се жалба тужиоца уважи, а жалбе бранилаца одбију као неосноване.

Сједница другостепеног вијећа је, на основу члана 318. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), одржана у одсуству уредно обавијештених оптужених В. Р. и А. Д. и бранилаца оптужених Ј. И. и Ј. П.

Пошто је побијана пресуда испитана у смислу члана 320. ЗКП РС одлучено је као у изреци из следећих разлога:

Овај суд прихвата разлоге побијане пресуде дате на страни 41.-45., којима се образлаже зашто није утврђено да је кривично дјело извршено од стране више лица, а што се директно одразило и на примјену члана 224. став 1., а не став 2. КЗ РС, како то оптужба сматра правилним. Разлике које постоје између ИМЕИ бројева и бројева СИМ картица, а повезане са одузетим телефонским апаратима, заиста не пружају поуздан основ за супротно закључивање од оног из побијане пресуде. У том погледу потпуни су и прихватљиви сви дати разлози на наведеним странама побијане пресуде, па се

жалилац упућује на дио тог образложења. Опширно навођење неодређених појмова „огроман број доказа“, „бројни предложени свједоци“, „одређени телефони“, који су на крају жалбе дијелимично конкретизовани, не могу довести у сумњу утврђене чињенице и примијењени закон, тако да жалба није основана.

Ова жалба је без основа и у дијелу побијања ослобађајућег дијела пресуде, јер у диспозитиву оптужнице нису описане радње оптуженог које би упућивале на куповину, набавку или држање дроге ради продаје. Образложење суда у погледу ових чињеница је потпуно прихватљиво, а сама жалба га квалитетним разлозима не доводи у сумњу. Ово поготово што се базира на чињеничној основи и доказима, занемарујући да је оптужени ослобођен од оптужбе по основу члана 290. тачка а) ЗКП РС, а не због тога што није доказано да је учинио кривично дјело.

У жалбама бранилаца се указује да је првостепени суд починио више битних повреда одредаба кривичног поступка, а да су одлучне чињенице погрешно и непотпуно утврђене, што све побијану пресуду чини неодрживом. Пажљивом анализом побијане пресуде у правцу жалбених навода није утврђена ни једна од ових повреда које су жалбе навеле, а због разлога који слиједе.

Жалба браниоца оптуженог Д. С. наводи да је побијана пресуда донијета уз почињену битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС и на основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Битну повреду жалба види у томе што суд не преноси вјерно исказ свједока С. Д.1 и не даје стварне разлоге зашто не прихвата промјењене исказе свједока, већ то образлаже само нејасном намјером да су жељели помоћи оптуженом.

Ови наводи нису основани јер суд исказ свједока укратко излаже у дијелу који је битан за утврђивање одлучних чињеница, дајући разлоге шта прихвата и на основу тог исказа утврђује. Управо је поступљено на начин прописан у члану 304. став 7. ЗКП РС, па је погрешно инсистирање жалбе на другачијем његовом излагању или како то одбрана сматра вјерном изношењу. Што се тиче разлога зашто се не вјерује свједоцима, када правдају промјену својих исказа, то је опширно изложено на страни 47.-49. образложења пресуде, а жалба издваја само сувишан став суда о мотивима промјене који у основи не утиче на јасноћу и одређеност датих разлога.

С друге стране критика чињеничне основе побијане пресуде се и заснива, прије свега, на истакнутој битној повреди и потреби да се прихвате измијењени искази свједока, на основу којих су утврђиване одлучне чињенице. Пошто није почињена битна повреда то значи да се мора прихватити оцјена исказа коју је дао првостепени суд, а њу жалба само покушава оспорити својим другачијим виђењем цијелог тока догађаја и слободном интерпретацијом изведених доказа без увјерљивих и одређених аргумената који је не доводе у сумњу. То чини и са исказом свједока С. Д.1 и закључује да се килограм марихуане не може лако сакрити и да би га овај свједок морао видјети. Ради тога овај суд прихвата да су све одлучне чињенице правилно и потпуно утврђене, са разлозима које даје побијана пресуда, тако да су супротни жалбени приговори без основа.

Битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г), з) и к) ЗКП РС, на које указује жалба бранилаца оптуженог С. Т. нису почињене, а тиме ни повријеђен члан 6. Европске конвенције за заштиту основних људских права и слобода (у даљем тексту: ЕКЉП).

Из тока поступка против оптуженог, који жалба парафразира, није могуће уочити да су учињени пропусти који би представљали повреду права на одбрану из тачке г). Приликом његовог првог саслушања поступљено је у складу са важећим законским одредбама јер је он упозорен на право да узме браниоца али и о основима сумње који постоје против њега. Жалба садржину предочених основа сумње упоређује кроз каснији ток кривичног поступка у коме се она мијења и на крају трансформише у другачију изреку пресуде и из тога изводи закључак да оптуженом никад није стављено на терет оно што је утврђено у изреци. Ово једноставно није тачно и очигледно је резултат погрешног схватања садржине одредбе члана 6. став 1. и 2. ЗКП РС. Осумњичени се само обавјештава о дјелу за које се терети и основима сумње, што је и према цитату из жалбе учињено, а обим тога саопштавања је фактичко питање. Зато је кривични поступак и подијељен у поједине фазе, па се диспозитив оптужнице сачињава након проведене истраге, док је изрека пресуде резултат чињеничног стања које је суд утврдио на претресу. Ради тога инсистирање на овим разликама је погрешно и неосновано.

Оптужени није свједочио на главном претресу, његов исказ из истраге није коришћен, па се погрешно закључује да је суд по службеној дужности требао наредити извођење овог доказа јер тужилац тај исказ није предочио, а у циљу провјере евентуалног постојања повреде права на одбрану. Ова обавеза суда законом није установљена јер према члану 276. ЗКП РС доказе првенствено изводе странке и бранилац, а одбрана није извела овај доказ. Суд то може само изузетно, па би у овој ситуацији када оптужени није свједочио супротним поступањем на коме инсистира жалба суд повриједио његово право на одбрану.

Привремено одузимање предмета је опширно анализирано у побијаној пресуди и све дате разлоге о законитости поступка којим није повријеђено право на одбрану и овај суд прихвата, па на њих упућује и жалиоца.

Тврдећи да је пресуда заснована на недозвољеним доказима и учињена повреда из тачке з) цитираног прописа, жалба такође оспорава начин и поступак предузимања посебних истражних радњи, са ставом да се истрага не може водити против непознатог лица, а самим тим ни ове радње одредити. Ово је само став жалбе у ком она даје своје тумачење закона, а које је погрешно јер је овдје мјеродавно тумачење суда. Поново наглашавамо да је о томе да се истрага може водити и против непознатог учиниоца кривичног дјела, те сходно томе предузимати и све истражне радње, овај суд више пута указивао у својим одлукама. Ради тога идентично схватање првостепеног суда заузето у побијаној пресуди и јесте исправно, као и дати разлози о томе, па докази који су на овај начин прибављени нису незаконити.

И ова жалба указује на разлоге које је суд дао о измијењеним исказима свједока, сматрајући да су они изнуђени и у томе види њихову незаконитост. Супротно схватању жалбе овај суд сматра да су у првостепеном поступку

потпуно разјашњене околности и поступак узимања изјава од свједока и да је на основу потпуне и опширне анализе дате на страни 47.-49. образложења пресуде, на које се упућују жалиоци, правилно оцијењено да изнуђивања исказа није било и да су ови докази законити и по прописаном поступку прибављени.

Записницима о претресу стана и просторија пресуда се детаљно бавила и дала разлоге које прихвата и овај суд. Ово прати и приложена документација о њиховом предузимању, укључујући фотодокументацију, тако да су супротне тврдње жалби произвољне и неосноване. Како је законит поступак одузимања предмета то значи да су ови докази законито прибављени. Када се говори о 10 пакетића дроге јасно се образлаже гдје су пакетићи пронађени и на основу чега је утврђено чија су својина. Жалба износи своје схватање овог поступка, са интерпретацијом исказа свједока Н. П., које је истргнуто из цјелине доказног материјала, па се као такво и не може прихватити.

Супротно тврдњи жалбе суд је оцијенио налаз и мишљење вјештака неуропсихијатра др Б. С. на страни 53.-54. пресуде, а које је дошло до утицаја у одлуци о казни. То што га није оцијени и дао разлоге онако како то одбрана жели, не представља одсуство разлога о одлучним чињеницама и тиме повреду из истакнуте тачке к).

Како наведене битне повреде нису почињене то се не може прихватити ни приговор да је чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено, а који је заснован на томе и из тих повреда се по тврдњи саме жалбе изводи. Дакле одсуство ових повреда даје ваљаност разложима првостепене пресуде о одлучним чињеницама које су утврђене, јер их и сама жалба посебно не излаже у оквиру овог жалбеног основа. Код таквог стања хипотеза одбране о могућности узимања отисака са пакетића дроге остаје без значаја. Такође ни приговор да искази нису правилно цијењени није прихватљив, јер представља неутемељену другачију оцјену доказа, без конкретних аргумената.

Жалба браниоца оптуженог В. Р. наводи да је првостепени суд починио битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г), з) и к) ЗКП РС.

Тврдећи да су почињене разноврсне повреде одредаба кривичног поступка жалба их у суштини конкретизује у два приговора. Први је тај да су посебне истражне радње и радње претресања претежно обавили радници МУП, а само неке овлашћени тужилац и судија, иако према члану 228. став 1. ЗКП РС ове радње на приједлог тужиоца наређује судија за претходни поступак. Ове тврдње су уопштене, јер се не конкретизује коју радњу, када и под којом ознаком је предузео неовлашћени орган и супротно којој одредби закона, тако да се то не може ни испитати. Други се приговор односи на законитост прибављања исказа свједока који су тврдили да су исказе дали под принудом. Овај приговор је идентичан приговору претходне жалбе па се дати разлози односе и на овог жалиоца.

Приговори чињеничном стању се такође заснивају на постојању битних повреда одредаба кривичног поступка, јер се посебно на њих не указује нити за то дају другачији разлози. Како те повреде изостају, то се на неоснованости тих

приговора заснива и неоснованост навода о погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању.

Жалбаме браниоца оптужених К. М. и С. Д. као основ побијања наводе се битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, без конкретизовања које су то одредбе закона повријеђене. Тврде да је изрека побијане пресуде неразумљива јер не садржи све елементе кривичног дјела за које су оглашени кривим. Овај суд налази да тај приговор није основан јер жалбе не указују који то елементи недостају, а због чијег би се одсуства могло прихватити да је изрека неразумљива. Указују и на повреду једнакости странака кроз неравноправну расподелу времена за припрему одбране и оптужбе. Када треба рећи у чему се то огледа тада разлози изостају, па је сам приговор без основа, јер је паушалан. Када указују на одсуство разлога о одлучним чињеницама користе уопштене формулације, без конкретизовања које доказе суд није цијенио, посебно и у међусобној вези и о њима није дао разлоге. И ова жалба приговара законитости прибављених исказа свједока, са приговорима као и у претходним жалбама, па се већ дати разлози односе и на овог жалиоца.

Када је у питању чињенично стање, за које се тврди да је погрешно и непотпуно утврђено, овдје се не конкретизује шта доводи у сумњу оно што утврђује првостепени суд. Само се тврди да тужилац није доказао да су оптужени починили кривична дјела и указује да су то ученици и да су дрогу пробали из радозналости. Ради тога су и ови приговори потпуно неосновани.

Бранилац оптуженог А. Д. полази од тврдње да су коришћени искази свједока прибављени у судском обезбјеђењу доказа, сходно члану 221. став 1. ЗКП РС, а који се према ставу 2. нису могли користити на главном претресу. Овако нешто се не би могло закључити из приложених доказа из којих не произилази да је било који исказ прибављан на основу ове одредбе, а мимо редовног тока истраге. Такође се приговара законитости исказа свједока из разлога о којима је било ријечи и о чему је већ дат став овог суда, па се то неће посебно понављати.

Приговори поступку одређивања притвора у истрази, као и дужини трајања истраге, онако како су конципирани, су ирелевантни за поступак по жалби на пресуду.

Побијање чињеничне основе првостепене пресуде своди се на формално негирање доказаности кривице оптуженог, без конкретизовања разлога на којима се то заснива. Ради тога овај приговор жалбе је потпуно неоснован.

Жалба браниоца оптуженог Д. В. износи тврдњу о бројним повредама одредаба кривичног поступка због којих би, да су стварно и почињене, скоро свака радња предузета у овом поступку била супротна закону и означавала битну повреду одредаба кривичног поступка.

Ово је резултат погрешне полазне основе да свака повреда процесне норме на штету оптуженог подразумијева и повреду права на одбрану из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, загарантованог Уставом БиХ и чланом 6. ЕКЉП.

Са циљем обезбјеђења једнаког процесног положаја странака, корпус ових повреда је посебно издвојен и дефинисан, али се не ограничава, на сљедећа права: право на довољно времена и одговарајуће могућности за припремање одбране, право да позива и испитује свједоке, право на ангажовање вјештака, право присуствовања суђењу, право приступа документацији и другим доказима који му могу помоћи у припреми одбране, право на браниоца, те право на присуствовање расправи у жалбеном поступку на којој је присутан тужилац. Само повреда ових права, али и других права оптуженог која су у функцији осигурања једнаког процесног положаја странака током суђења, представља посебан облик битне повреде одредаба кривичног поступка из цитираног прописа. Међутим, под ову повреду одредаба кривичног поступка се не могу подвести оне повреде поступка које су издвојене у посебне, друге облике битних повреда одредаба кривичног поступка предвиђене одредбама истог члана као жалбени основ.

Када наводи да је оптужени саслушан у полицијској станици без присуства браниоца, а да га тужилац никада није испитао и његов исказ презентовао суду, што је његова обавеза, жалба не указује која су правила кривичног поступка овим повријеђена, већ се на крају нејасно позива на члан 6. и 7. ЗКП РС. Службена лица су овлашћена да испитају оптуженог, поучен је о праву на браниоца, није свједочио на претресу тако да његов исказ и није могао бити коришћен, па је поступљено по закону.

Извођење доказа није ограничено временски и могуће је у свакој фази првостепеног поступка, па је без основа приговор када је тужилац као доказ приложио записник о увиђају и фотодокументацију лица мјеста, јер је одбрана могла да се са њом упозна или да тражи вријеме потребно за то. Наводи о погрешном датуму на фотодокументацији, којима се покушава довести у сумњу њена аутентичност и законитост рада државних органа, су паушални јер нису засновани на било каквим доказима. Овдје се једна очигледна омашка написаног датума на фотодокументацији, која је саставни дио записника о увиђају и из кога је јасно када је сачињена, стварањем конструкције без доказа, само изношењем својих размишљања, некоректно покушава представити као сврставање суда на страну тужиоца. Ради тога суд је правилно прихватио ове доказе за заснивање своје пресуде.

Ако је суд утврдио да је од оптуженог одузето четири паковања дроге, онда је то могао да цијени и приликом одмјеравања казне, па је погрешан жалбени навод да је овим чињеничним питањем повријеђено право на одбрану.

Жалба тврди да је пресуда донијета и уз битне повреде одредаба из тачке з) цитираног прописа. Међутим, погрешно жалба сматра да је суд био дужан да из списка издвоји наредбу о претресу и извјештај, јер важећи Закон не прописује ово издвајање. Само на спомињању ових доказа у пресуди, без њиховог излагања и оцјене, као и везе са утврђеним чињеницама, није могуће тврдити да су коришћени за заснивање пресуде, као што жалба погрешно чини.

Нејасно је гдје одбрана налази обавезу да се вјештаку достави потврда о привременом одузимању предмета и ако није тако поступљено да тај налаз није

законит доказ. Тврдња да је поступљено супротно закону, а да се не наведе којој одредби или њена садржина, је паушална и чини тај приговор неоснованим.

У изреци пресуде, чијој неразумљивости приговара и ова жалба, сматрајући то једном од повреда тачке к) ЗКП РС наведене су све чињенице и околности, које радњу и кривицу оптуженог одређују као извршење кривичног дјела за које је оптужен. Описана је реална дјелатност, продаја, учешће више лица и психички однос, па се неосновано тврди супротно. Потребно је нагласити да се жалба неуспјешно и непотребно исцрпљује критиком шта значи када је пресуда прихватила да је оптужени дрогу „давао“ или „продавао“. Код чињенице да изрека и образложење користе ове термине у корелацији са цијеном, новчаном накнадом, јасно је да се ради о продаји. Зато ови наводи не доводе у сумњу суштину ствари. Такође нису основани ни наводи да је садржина исказа свједока, на којима је пресуда заснована, супротна датим разлозима.

О извођењу доказа од стране тужиоца који се тичу записника о увиђају, службене забиљешке и потврде о предаји предмета, жалба сматра да је суд требао образложити зашто их прихвата. Ово је погрешно схватање из разлога који су за то дати у оквиру ранијег основа истог жалиоца у вези ових доказа. Зато суд није у обавези ни да образлаже правилан поступак на који га закон обавезује.

Што се тиче побијања правилности и потпуности чињеничног стања, ови приговори се у суштини изводе и посматрају кроз призму приговора о битним повредама. Зато се њихова критика не заснива на реалној подлози и не може довести у сумњу одлучне чињенице које је првостепени суд утврдио. У погледу свих ових примједби овај суд налази да су оне неосноване јер су све одлучне чињенице потпуно и правилно утврђене. У том погледу потпуно се прихватају разлози који су дати у образложењу побијане пресуде, на које се жалилац упућује.

Пошто нису почињене битне повреде одредаба кривичног поступка, а све одлучне чињенице су правилно утврђене, суд је правилно примијенио кривични закон и радње оптужених правно квалификовао као кривично дјело неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС. Ради тога ни супротни приговори жалби нису основани.

Испитујући одлуку о казни овај суд је нашао да су све олакшавајуће и отежавајуће околности потпуно утврђене, па је одлучио као у изреци из сљедећих разлога.

Првостепени суд је правилном оцјеном свих утврђених околности оптуженом Д. С. изрекао казну затвора у трајању од 3 године и 6 мјесеци, а оптуженом С. Т. од 3 године. Код чињенице да су раније осуђивани, оптужени С. и за истоврсно кривично дјело, олакшавајуће околности не могу довести до тога да ове казне буду мање, за шта се залаже жалба браниоца оптуженог Т. С друге стране, у оквиру запријеђене казне за кривично дјело, ове околности не оправдавају строже кажњавање како то сматра жалба тужиоца.

У односу на остале оптужене овај суд налази да су им изречене казне престоге. Првостепени суд је правилно цијенио олакшавајуће околности али је дао пренаглашен утицај отежавајућим околностима у бројности криминалних активности, посљедицама угрожавања здравља и дужини времена предузимања радњи. Бројност криминалних радњи овдје се мора повезати и са количином дроге, па онда јој дати одговарајући значај. Овдје појединачна и укупна количина смањује значај бројности радњи, дајући им мању тежину од оне која се одразила у казнама. Ово се даље мора повезати и са периодом у коме су радње предузимане јер тај релативно дужи период, код оваквог стања ствари, не може бити од толиког значаја који му придаје првостепена пресуда. Групни заштитни објект овог кривичног дјела и јесте здравље људи, па сама околност да почињено дјело угрожава здравље људи не може утицати на одмјеравање казне. Ради тога је овај суд правилно цијенећи све наведене и околности цијењене од стране првостепеног суда, а посебно и њихову младост која даје доминантну улогу специјалној превенцији, преиначио пресуду у одлуци о казни и осудио: оптуженог К. М. на казну затвора у трајању од једне године и шест мјесеци, а оптужене В. Р., А. Д., С. Д. и Д. В. на казне затвора у трајању од по једне године дана, у које је оптуженим К. М., В. Р. и А. Д. и урачунато вријеме проведено у притвору од 21.02.2011. до 16.5.2011. године. По оцјени овог суда изреченим казнама постићи ће се сврха кажњавања прописана у члану 28. КЗ РС.

Приговор одлуци о одузимању предмета, који истиче жалба оптуженог Д. В., на начин како је постављена представља чињенично питање и без основа је. Пошто је суд правилно утврдио чији су пакетићи дроге, а о чему је говорено у дијелу чињеничног стања и битних повреда, то је и био у обавези да их примјеном члана 62. став 1. и 2. КЗ РС одузме.

У погледу одлуке о трошковима неосновани су жалбени приговори бранилаца С. Т., С. Д., К. М. и В. Р. Првостепени суд је све трошкове и чињенице одлучне за обавезивање оптужених правилно и потпуно утврдио и основано је, правилном примјеном закона, оптужене обавезао на њихово плаћање. Све разлоге који су о томе дати потпуно прихвата и овај суд.

Из наведених разлога ваљало је примјеном чл. 327, жалбе тужиоца и бранилаца Д. С. и С. Т. одбити као неосноване, а жалбе оптужених К. М., В. Р., А. Д., С. Д. и Д. В. дјелимично уважити, првостепену пресуду преиначити на основу чл. 328. став 1. ЗКП РС, и одлучити као у изреци.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Драгомир Миљевић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић